

Barnes-Brev

Et Brev af smaa Børn komme til mig! Dec. 10, 13-16.

NYTTESKRI - BOKSÆL - ST. LOUIS

No. 12. }

December 1880.

} 6. Hærg

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Julen paa Heden.

(Efter Topelius, frit oversat af C—b.)

Bildt fuset Aftenvinden
Over Lyngheden hen,
Dg vildsom flygted' Nuvnen
Til Hedens Ly igjen;
Paa Dale og paa Bakker
Optraar Sneen laa,
Dg Nattehimmels Stjerner
Spilled tindrende derpaa.
Stjult under Sneens Dække
Var baade Bei og Spor,
Som Tanke, naar den dolges
Dg fanger ingen Ord;
Kun som en ensom Vandrer
Gik frem den folde Vind,
Som blæste den ad Verden,
Ja, selv ad Stjernens Skin.
I Sneens tætte Favnetaag
Laa Jorden som Lig, —
Da høstes over Heden
Et skarpt og selvomt Skrig;
Er det et ensomt Barn,
Der for bild i fjerne Skov?

Nei, det er Ulvens Rost,
Naar den skriger efter Rov.
Men hist, hvor Frostens binder
Den vævre, raske Na,
Som enlig Vaad paa Havet
En liden Hytte laa;
Af Fyrretæer den skjermes
For Vindens Fiendemagt;
Men stærkere Arme
Dog om dens Fred var lagt.
Thi mer end Tæer hoi
Er Hverrens Favnetaag,
For Hans trofaste Arme
Er kraftløs Stormens Slag;
Hvor Hænderne sig folde
Til Bøn i ydmyg Tro,
Der er en Vagt af Engle,
Som Ingen bryder jo.
Fra Vinduet skinner
I Matten Dyset ud,
Som bragte det til Mørket

Et glad og deiligt Bud,
Dg saadant et Budskab
Derinde ogsaa lød ;
Thi det var Juleaften,
Da Frelseren blev fød.

I Hjertets stille Enfold
Holdt Hytten sin Fæst,
Dg blandt den lille Stare
Var Julens Herre Gæst ;
Thi i sit Ord Han kommer,
Dg nylig det jo klang
Om Staldens Fødselsglæde
Dg Englenes Sang.

Det var den gamle Farfar,
Som læste Herrens Ord,
Det hævdede i hans Stemme
Ved Budet : "Fred paa Jord !" —
Dg Fredens gode Budskab
Ei lød blot fra hans Mund,
Hans hele Liv og Væsen
Det vidned allenstund.

Men Ordet om hin Stjerne
I Julenattens Fred
Slog i en liden Gut
Med en sølsom Styrke ned ;
Det var, som om den kaldte,
Mens den lyfte over Sne,
Han maatte ud i Natten,
Han maatte Stjernen se.

Han sukkede ud af Døren,
Hvor den skyvende Vind
Snart strøg de gule Loffer
Om den friske Børnefind ;
Hvad agtede han dens Brusen,
Han stirred mod det Blaa : —
"Hvor er Du dog, Stjerne,
Som Østens Vise saa ?"

Da pludselig, — af Haabet
Om Rov loffet hid,
Stod Ulven ved den Lille
Paa Sneveien hvid ;
Han aabner alt Svælget
Dg vender sig omkring
Dg truer med at fjerne
Sin Fangst i et Spring.

Men Børnet, taus forundret
Dg barmhellig from i Hu,
Knap fatter den Fare,
Som truer Livet nu ;
Han løfter sit Die
Mod Stjernehimlens Pragt,
— Det var, som standsede Ulven
En guddommelig Magt !

Hvad var det for en Lænke,
Som blev om Fienden lagt ?
Hvo gav til Børnets Die
Den vidunderlige Magt,
At lukke i et Dieblis
Den rovløstne Mund,
At temme vilde Rovdyr
I natlige Stund ?

Jo, Han, som ser fra Himlen
Den faldende Fugl,
Dg Han, som hører Bønnen
Utalt i Hjertets Skjul,
Dg Han, som frelst sin Tjener
Af Lovespølgets bar,
Han vogtede Børnets Veie,
Da hjælpeløst det var.

— Men mellem Børneflokket
Snart Moderens Blik
Sin lille Yndling savned,
Forgjæves Diet gik ;
Hun ledte, og hun søgte,
Til angstfuld i Sind
Hun aabnede Døren
Til det blege Stjernefin.

Der stod han, lysblaaøiet,
Med slagende Lov,
Hvad Børneviet søgte,
Det anede hun nok ;
Men foran, glubst og mørk
Stod den redsomme Gæst,
Den hylede, og den tudede
Omkap med Nordens Blæst.

Da sølte hun Underet,
Som Troen fatter bedst,
Da kjendte hun tilfulde
Guds Naades Julefest,
Et Baru var hende givet
Af Dagens Børnedrot,

Marias Moberglæde
Forstod hun saa godt.

Hun bar paa sine Arme
Den Lille atter ind,
Snart hviled trygt i Sovnen
Hver buttet Barnelind.
Men Moderhjertet vaaged
I Bøn og Tak til Ham,
Der vogter tro for Ulven
Som Hyrde sine Lam.

Verden har mange Ulve,
Som true de Smaa,
Ene dog de skulle
I Verdens Storme gaa,
— Fader og Moder!
Vil Du vogte Barnets Fjed,
Lær det Gud at elske!
Thi Gud er Kjærlighed.

Gubnu strækker det til.

En forstandig kristelig Borger i Magdeburg hørte, at en af hans fortrolige Venner var meget bedrøvet, fordi hans Indtægter stadig bleve mindre, endsljønt han arbejdede flittigt. Da gik han hen til ham, paatog sig en bedrøvet Mine og sagde: "Kjære Ven, jeg ved nu snart ikke mere, hvor vi skulle faa Vand til at drikke og koge af." "Hvordan," spurgte den Bedrøvede, "er du bekymret for Vandet?" "Ja, i Sandhed," sagde den Første; "thi ikke nok med, at alle Menneſker endnu hver Dag som hidindtil bære Vandet bort i Bøtter og Spande — nu have ogsaa Bryggerne begyndt at bære det bort i umaadelig store Tønder som maa trækkes med fire Heste; naar der bliver brugt saa Meget, saa maa det jo snart blive forbi med Vandet; jeg synes ogsaa at mærke, at det allerede er formindsket. Hvorfra skulle vi tilfidsst faa det Vand, vi nødvendigt behøve?" Da maatte selv den Bedrøvede le og sagde: "Jeg ved ikke, hvad jeg skal tænke om dine Bekymringer. Elben (en stor Flod i Tydſkland) har hidindtil gennem Aarhundreder havt Vand nok ikke alene for vor By, men ogsaa for saa mange andre store Stæder, som den slyder forbi — tro mig, den vil ogsaa herefter have

nok." — "Nu vel," sagde den Anden, "jeg tror dig; men da maa du ogsaa tro mig. For di du mærker en Formindskelse i dine Indtægter, indbilder du dig at have Grund til at være bekymret. — Men hvem har i saa mange Aar fodet og forſørgt dig? Dine Forældre og dine Forfædre? Har ikke Gud gjort det? Kan han ikke gjøre dette herefter ogsaa? Ere hans Betsignelsesstrømme udtørrede, eller skulle de snart udtørres? Det kunde dog være muligt, at Elbstrømmen kunde udtørres; men at Guds Barmhertighed og Omhu for Sine skulde ophøre, det er umuligt." — "Jeg takker dig hjertelig," sagde nu den Bekymrede, "for denne Raamindelse; jeg erkjender, at jeg gjør min Kjære Herre Ulv, naar jeg selv vil sørge for, hvad jeg behøver. Jeg vil med Hans Hjælp se til at slaa bort de unødvendige Bekymringer, og Gud hjælpe min Svagheit!" — Fra den Dag fik han atter Haab og Fortroſting, og efter denne korte Prøvelsestid erfør han atter i mange Aar, at Guds Betsignelsesstrøm ikke udtørredes. —

Det Gamle er forbigaagent.

2 Kor. 5, 17.

Indianerhøvdingen Schavundaik kom i Aaret 1837 til England og holdt Foredrag i flere Missionsforſamlinger. I en af dem talte han saaledes: "I ere misfornoiede med, hører jeg, at jeg ikke viser mig i Indianerdragt; men, hvis jeg bar den, vilde I blive bange for mig. Jeg vil sige Eder, hvorledes jeg var klædt som Hedning: Mit Ansigt var malet rødt, jeg havde Fjædre i mit Haar, jeg bar et uldent Leppe og Gamasser (lange Strømper, der heftes sammen med Knapper); paa mit Bryst, der var prydet med Solſtråler, bar jeg et Gevær og paa mine Skuldre en Stridsøxe, i mit Belte tre Stalpeerknive. Nu vil jeg sige Eder, hvorfor jeg ikke bærer Alt dette mere. Aarsagen finde I i 2 Kor. 5, 17: "Derſom Noget er i Kriſto, da er han en ny Skabning; det Gamle er forbigaagent, se Alt er blevet nyt." Da jeg blev en Kriſten, afſlagde jeg Fjædrene og al Bemaling. Solſmykkerne gav jeg til Missionskaſſen, Uldeppet gav jeg bort til en Fattig. Stalpeerkniven kaſtede jeg, Stridsøxen ligesaa." Derpaa løſtede han Bibelen iweiret og sagde: "Dette er nu min Stridsøxe. Se, se, alle Ting ere blevne nye."

Washington-Almen.

Dette Billede viser Eder et historisk bekjendt Almetræ, som findes i Byen Cambridge i Massachusetts. Det staar i den Del af Byen, som kaldes "Old Cambridge." Der er flere Universiteter og Skoler, ogsaa det bekjendte "Harvard College."

Under dette Træ var det, at Georg Washington overtog Kommandoen over den amerikanske Hær. Denne Plads bliver derfor besøgt af Mange. Paa Granittavlen ved Foden af Træet staar følgende Indskrift:

Under this tree Washington first took command of the American Army, July 3 1775.

Den nye Klædning.

En Indianer og en Hvid bivaanede med hinanden en Gudstjeneste, og begge bleve ved den samme Prædiken bragte til Erkjendelse af sin fortabte Tilstand. Indianeren fik snart efter glæde sig ved Guds tilgivende Naade; men den Hvide befandt sig derimod længe i en trykkende Sindstilstand, der bragte ham næsten til Fortvivlelse, indtil endelig Guds Naades Sol ogsaa opgik trøstende for ham.

Nogen Tid efter mødte han sin brune Broder og tiltalte ham saaledes: "Hvoraf kom det, at jeg maatte gaa i en fortrykt Sindstil-

stand, medens du saa snart fik Trost?" — "O, Broder, svarede Indianeren, "det skal jeg sige dig. Der kommer en rig Fyrste og vil forære dig en ny Klædning. Du betragter din egen Klædning og siger: "Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige — min Klædning er endnu ret god; jeg tror den nok kan holde endnu en Stund." Da tilbyder han mig den nye Klædning; jeg ser paa mine gamle Pjalter, jeg siger: "De due ikke mere; jeg kaster dem strax bort og modtager den nye Klædning." Just saaledes var det, Broder; du prøvede paa, om ikke din gamle Nærfærdighed endnu en Tidlang kunde gjøre Tjeneste; du vilde ugerne give slip paa den; men jeg arme Indianer havde ingen, derfor blev jeg paa engang saa glad over at kunne modtage vor Herres Jesu Kristi Nærfærdighed."

Esaias 61, 10: "Jeg vil glæde mig storligen i Herren, min Sjæl skal fryde sig i min Gud; thi Han iførte mig Saligheds Klædebon, Han klædte mig med Nærfærdigheds Klæppe."

Bedstemoder Hylouffes
paa sin Fødselsdag.

"Du skal staa op for de! Graahjærkede og hjære den Gamle!" 3 Mos. 19, 32.

Bærer velvillige mod hverandre!
Ej. 4 32.

"Hvis jeg ikke faar komme paa Julefesten i aften, men maa blive hjemme for denne usiftelige Guttens Skyld, saa kunde jeg ønske ham langt, langt bort", udbød Sara D. utaalmodig

og gyngede sig frem og tilbage paa en Stol foran Kaffelovnen for at faa en liden bleg Dreng paa hendes Tang til at sove.

"Stattels, lille Georg!" sagde den yngre Søsteren, Lina, "han vil ikke sove, han er slet ikke søvning, se, hvor vidt aabne hans Dine ere".

"Ja, men han maa sove", sagde Sara vred;

"jeg har Andet at gjøre end gaa med denne tunge Gut paa Armen. Se, nu begynder han at græde igjen. Du kan forsøge derpaa Georg. Hvis du gjør det, slaar jeg dig!"

Det lille Barn syntes at forstaa Trudselen; thi Striget døde hen i en lav tilbageholdt Gulken.

"Georg er en liden snil Gut. Ikke sandt, Georg, du vil være snil og ikke skrige?" sagde Lina venligt til Barnet, idet hun boiede sig ned til ham paa Gulvet, hvor Sara nu havde sat ham.

"Nej, han er ikke snil", sagde Sara, "han er den vanskeligste og besværligste Unge i hele Verden. Hvorfor er ikke han lig andre Børn? Karl M. kunde gaa, da han var tretten Maa-neder gammel, og de fleste Børn gaa, inden de blive halvandet Aar; men denne dumme Unge, som bliver to Aar Nytaarsdag, han kan ikke eller vil ikke saa meget som staa paa sine Fødder engang. Jeg har vist forsøgt tyve Gange med ham, men han tumler altid overende og begynder at skrike, og saa faar jeg Skænd derfor af Moder".

"Det er endnu ti Dage til Nytaarsdag; lille Georg kan kanske gaa til den Tid," sagde Lina formildende.

"Til den Tid! Jo, det skal du saa mig til at tro," svarede Sara. "Jeg tror, han aldrig kommer til at gaa; men jeg undres, om Mo'r tænker, at jeg skal bære paa ham hele mit Liv."

"Gid jeg var stor og stærk nok til at kunne have ham!" sagde Lina.

"Ja, da skulde du vist saa nok af ham," svarede Sara tvært. "Men det bliver vel din Tur, naar lille Søster bliver saa stor som Georg."

"Jeg synes ikke, det skal blive kjedeligt at passe hende," svarede Lina.

"Du snakker om Ting, du ikke forstaaer," bemærkede Søsteren lige vred. "Du skulde saa vide noget Andet, hvis du var i mit Sted. Jeg faar jo aldrig være ude og more mig som andre Smaa piger, bare fordi jeg skal trække paa denne Guttens bestandig."

"Men det er jo for at hjælpe Mo'r," sagde Lina; "hun kan ikke passe Georg og lille Søster paa een Gang."

"Det siger jeg," afbrød Sara, "at skal han

nu hindre mig fra at komme i Julefesten, saa er det mere, end min Taalmodighed kan bære."

Sara var sine Forældres ældste Barn. Paa den Tid, da denne Samtale fandt Sted, havde hendes Moder nylig faaet et lidet Barn, en Pige, der kun var fjorten Dage gammel. Det kan visstelig sætte en ung Piges Taalmodighed paa Prøve at skulle passe en af sine smaa Søskende, især naar den Lille er sygelig og grættet. Men Sara burde dog villig have hjulpet sin Moder og med Glæde pleiet den Lille. Det var saare mishageligt for Gud, at hun var saa utaalmodig og vred, og stor Synd var det ogsaa mod den lille Broder, at hun skændte saa paa ham og talte saa ondt om ham.

Dagen før den omtalte Julefest var kommen. Uagtet Moderen vanskelig kunde hjælpe sig alene med de to smaa Børn, havde hun dog lovet begge Smaa pigerne at saa gaa til Festen. Meget glade gjorde de sig istand og indstyrede sig det bedste, de kunde. Sara havde for nogle Sparepenge kjøbt sig et Halsbaand af store gule Perler, og det var med stor Tilfredsstillelse, hun nu satte dette paa sig.

Men inden hun gik, maatte hun stille noget med Georg, som forundret saa paa sin smit klædte Søster; især fæstede hans Opmærksomhed sig ved det glindsende Perlebaand, og først end Søsteren kunde saa afværget det, greb han i det med sin lille magre Haand.

"Lad være, du stygge Unge!" raabte Sara og rykkede saa heftigt i Guttens Arm, at Snorenen i Perlebaandet gik af, og alle Perlerne strøedes henover Gulvet.

Dette var formegent for Saras Taalmodighed. "Du dumme Gut," skreg hun og gav ham et haardt Slag, som naturligvis havde til Følge, at Barnet begyndte at græde bitterlig. Men hun var saa vred, at hun ikke brød sig derom, men slængte ham skjodesløst ned paa Gulvet og begyndte at samle Perlerne op og træde dem paa Snoren.

Just som Sara var færdig med at sætte sit Halsbaand istand, kom Moderen ind med det yngste Barn paa Armen. Georg græd ikke længer; thi Lina havde sat sig ned ved Siden af ham og forsøgte at trøste ham med nogle smaa Leger, som hun havde fundet frem.

"J saa nu gaa, Børn," sagde Moderen med mat Stemme; "men bliv ikke længe borte," til-

foiede hun ; "thi jeg mærker, at jeg ikke orker at være længe alene med begge Børnene".

Da Sara var færdig med at sætte sit Halsbaand istand igjen, vilde Lina reise sig for at gaa. Men da lille Georg mærkede det, slog han sine Arme om hendes Hals og holdt hende saa fast, at hun ikke uden at anvende Magt kunde slippe fra ham.

"Skynd dig, Lina !" raabte Sara, "flip Gutten ! bryd dig ikke om, at han skriger !"

Men Lina havde ikke Hjerte til at løsrive sig fra de smaa Arme, heller ikke til at lade sin stakkels svage Moder være alene med de to grædende Børn, og derfor svarede hun :

"Jeg vil heller blive hjemme, Sara ! Kan jeg ikke bære ham, saa kan jeg dog lege med ham."

"Snak", sagde Sara, „du vil vel aldrig blive borte fra Festen !"

Lina stod nogle Diebliske tans. Der foregik en Kamp indeni hende ; men den endte med, at Sara gik alene til Festen.

Sara fandt dog ikke den Glæde her, som hun havde ventet sig. Hendes Samvittighed anklagede hende for Egenhærlighed og Utaalmodighed. Hun søgte vistnok at neddysse den ; men Glæden vilde dog ikke rigtig trives hos hende. Misforøiet forlod hun derfor Festen og gik med et ondt Sind hjemover.

Da hun havde naaet Hjemmet, fandt hun Lina i bitter Graad og mærkede strax, at noget Sørveligt var hændt. Inde i Sengenammeret lød en fremmed Mandssstemme, og Lina fortalte, at det var Lægens. Georg havde faaet et Slagtilfælde ; der var diebliskelig bleven sendt Bud efter Lægen ; men han kom for sent. Lille Georg var — død. Hvilket Budskab var ikke dette for Sara. Nu var han borte, den lille sygelige Broder, og det havde hun i Utaalmodighed saa ofte ønsket ! Nu skulde han aldrig mere græde paa Saras Fang — aldrig mere trættes eller besejres hende -- aldrig mere være iveien for hende ! Al, hvor gjerne hun nu vilde havt ham tilbage, bare en Dag — hun skulde være saa snil imod ham ! han skulde saa ligge paa hendes Fang, hun skulde gjerne vaage over ham hele Natten igjennem, aldrig være vred paa ham og tale haardt til ham. Men det kunde ikke ske. Hun lysede ham ; men han var

allerede begyndt at blive kold — hun klappede ham ; men hans Dine vedbleve at være luffede. Han kunde ikke mere smile til hende og sige, at han ikke var vred paa hende. "Georg, Georg, min kjære Georg, vær ikke vred paa mig !" bad hun i sin Fortvivlelse ; men der kom intet Svar.

Nytaarsmorgen var kold ; Vinden blæste skarpt, og Sneen saldt tæt, men alligevel styrede begge Søstrene sine Skridt til Kirkegaarden. Alt, hvad de nu kunde gjøre for lille Georg, var at gaa til hans lille Grav med en Krands af Veddende. Linas Sorg var stille og mild ; hun saa med glade, fredelige Blikke op til Himlen, hvor hun syntes at se lille Georg staa foran Guds Throne, iført en lang hvid Kjortel og med en Palmegren i sin Haand. Og hvor glædede hun sig ikke ved Tanken paa, at hun snart skulde saa træffe ham igjen deroppe. Sara derimod gik med dybt boiet Hoved, og hele hendes Væsen udtrykte den bitreste Sorg. Lina vilde trøste hende og sagde :

"Sara, tænk, hvor lyst og varmt og herligt Georg nu har det ! Han fryser nu ikke mere, men springer saa glad og lykkelig mellem Englene og synger og lover Gud."

"Jeg ved det," svarede Sara sukende.

"Sara, kjære Sara, hvorfor skal du da sørge saa meget ? Georg har det jo bedre nu, end han nogensinde kunde faaet det her paa Jorden."

"Det er ikke det, jeg sørger over," udbrød Sara ; "men jeg sørger over, at jeg var saa styg og slem imod ham, medens han var her paa Jorden. O," vedblev hun grædende, "hvis jeg blot kunde faa ham tilbage, hvor ganske anderledes jeg skulde være mod ham ! Det er saa ondt at tænke paa det Slag, jeg gav ham, da jeg sidste Gang havde ham i mine Arme. Jeg kan ikke være glad ved Tanken paa at se ham igjen. Det forekommer mig, som han anklager mig hos Gud," og hun græd, som vilde hendes Hjerte bryde.

Begge Søstre knælede i stille Bøn ned ved den lille Grav, ikke blot denne Nytaarsdag, men mange, mange Gange. Men Sara sølte, at al hendes Sorg og Anger dog aldrig kunde skaffe hendes Broder tilbage igjen.

Kjære Varn ! hvorledes er du mod dine

Søffende, dine Forældre, Tjenerne i dit Hjem og de andre Mennesker, som du omgaaes? Viser du dem i Ord og Gjerning den Kjærlighed, som du engang — naar de kausste ere borte — skulde ønske at have vist dem? O, de Stolobehreidelsens Taarer, som udgydes ved den bortgaaen Kjørs Grav, ere af de bitreste Taarer paa Jorden. Maatte vi dog Alle have den Sandhed levende for vore Tanker, at det kun er en liden, kort Tid, vi ere med hverandre paa Veien. Vi burde hver Dag omgaaes hverandre, som vi vilde gjøre, om det var sidste Gang, vi saa eller talte til hverandre. Hvor ganske anderledes skulde ikke da vor Opførsel mod hverandre blive! —

G a d e.

- Mit Første, det er en smidig Fisk,
Som findes i Aaer og Baude;
Paa mit Andet holdes der Dug og Dist
Af Folk med Kroner om Pande.
Mit Hele er en ærværdig By,
Som ligger ved Fjordens Bredder
I Danmark's Land, — der har den Ry,
Men jeg siger dig ei, hvad den hedder.

Opløsning paa Gaaden i No. 10:
Spurvehøg.

Til Børnenes Jubeloffer

modtaget:

Fra Østlige Distrikt. Ved Pastor Høme fra Rubin Møller i Winchester \$3.00.
Desuden er direkte indsendt til Kassereren for Iowa Distrikt ved Pastor Torgersen fra J. Rugland 30 Cts. og N. Rugland 30 Cents.

Til Kasserer Steensland for Østlige Distrikt er desuden indsendt fra Søndags-skolebørn i Pastor, Mikkelsen's Menighed i Chicago \$11.92. J. B. Frich.

7de Mærgang

af

“Børneblad”

Indkommer, om Gud vil, fra Nytaar 1881 og vil tilsendes alle Abbonnenter, som ikke inden Jul have oplagt Bladet, og som have betalt al gammel Gjæld til dette Aars Udgang. For at Ingen, der skulder for Bladet, skal være i Tvivl om, hvordan hans Regnskab staar, er der nu sendt Regning til Alle, der staa i gammel Gjæld. Jeg haaber, at denne inden Nytaar maa betales, og at Enhver vil arbejde for at betale i Forskud. Til dem, som betale i Forskud for den nye Mærgang, leveres, ialfald indtil 1ste Februar næste Aar, den samme Præmie som tidligere, nemlig 1 indb. Mærg. for hver \$2.50, der er betalt i Forskud. Af saadanne indb. Mærg. haves nu forhaanden kun 2den og 3die Mærg. særskilt indb. og 4de Mærg. i et Bind. Den lille Sum, som Bladet koster, kan ligesaagodt betales i Forskud som senere, og dette vil betydelig lette Arbejdet med Bladets Udgivelse og hindre Tab for vore Agenter.

Alle gamle Agenter taffes for deres uforsørgede Arbejde og bedes om at fortsætte. Særligt Præster og Skolelærere, der endnu ikke have arbejdet for “Børneblad”, bedes om at arbejde for dets videre Udbredelse paa de mange Steder, hvor Bladet endnu er lidet udbredt, idet jeg haaber, at ogsaa derved noget Godt vil udrettes til de Smaaes Bevarelse for Guds Rige.

Det mulige Overtskud vil fremdeles komme vort Samfund tilgode. Regnskab derfor skal senere aflægges, naar de store Resultater blive indbetalte. Disse ere endnu desværre saa store, at det for iaar endnu giver en større Underbalance.

Prisen for næste Aar er som for 35 Cts. pr. Expl. Men Bladets Agenter, der tage Passer og selv holde Raveliste over de enkelte Abbonnenter, erholde som tidligere følgende Reduktion:

3 Passer paa fra	5—9 Expl. efter	30 C. pr. Ex.
“ “	10—49 “	25 “
“ “	50 og derover	20 “

Alt hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.